YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (laajennettu viides jaosto) 24 päivänä helmikuuta 2000 *

Asiassa T-104/99,

AS Bolderāja, kotipaikka Riika (Latvia),

Zakłady Płyt Pilśniowych SA w Krośnie Odrzańskim, kotipaikka Krosno Odrzanskie (Puola),

Alpex-Karlino SA w Karlino, kotipaikka Karlino (Puola),

ja

Zakłady Płyt Pilśniowych SA w Czarnej Wodzie, kotipaikka Czarna Woda (Puola),

edustajinaan asianajajat V. N. Akritidis, Ateena, ja T. Pick, Bonn, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Arendt et Medernach, 8—10 rue Mathias Hardt,

kantajina,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies M. S. Marquardt, avustajanaan asianajajat H.-J. Rabe, G. M. Berrisch ja H.-G. Kamann, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja A. Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jossa kantajat vaativat lopullisten polkumyyntitullien käyttöön ottamisesta Bulgariasta, Virosta, Latviasta, Liettuasta, Puolasta ja Venäjältä peräisin olevan kovalevyn tuonnissa ja väliaikaisten tullien lopullisesta kantamisesta 25 päivänä tammikuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 194/1999 (EYVL L 22, s. 16) kumoamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. García-Valdecasas sekä tuomarit P. Lindh, J. D. Cooke, P. Mengozzi ja M. Vilaras,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Riidan perustana olevat tosiseikat ja oikeudenkäyntimenettely

1 Esillä olevalla kanteella pyritään kumoamaan lopullisten polkumyyntitullien käyttöön ottamisesta Bulgariasta, Virosta, Latviasta, Liettuasta, Puolasta ja Venäjältä peräisin olevan kovalevyn tuonnissa ja väliaikaisten tullien lopullisesta kantamisesta 25 päivänä tammikuuta 1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 194/1999 (EYVL L 22, s. 16).

2 Kantajat ovat kovalevyn tuottajia ja viejiä. Kovalevy määritellään asetuksessa N:o 194/1999 puusta tai muusta puumaisesta aineesta valmistetuksi tietyn tiheyden omaavaksi kuitulevyksi.

3 Yhteisön useiden kovalevyn tuottajien valituksen johdosta komissio julkaisi 7.11.1997 ilmoituksen Brasiliasta, Bulgariasta, Virosta, Latviasta, Liettuasta, Puolasta ja Venäjältä peräisin olevan kovalevyn tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn aloittamisesta (EYVL C 336, s. 2). Kantajat esittivät 14.1.1998 komissiolle huomautuksia tämän ilmoituksen julkaisemisen johdosta.

4 Komissio lähetti nykyisille kantajille kyselylomakkeen ja teki tutkimuksia heidän toimitiloissaan.

5 Komissio antoi 5.8.1998 asetuksen (EY) N:o 1742/98 väliaikaisten polkumyyntitullien käyttöön ottamisesta Brasiliasta, Bulgariasta, Virosta, Latviasta, Liettuasta, Puolasta ja Venäjältä peräisin olevan kovalevyn tuonnissa ja tiettyjen viejien kyseisen viennin yhteydessä antamien sitoumusten hyväksymisestä (EYVL L 218, s. 16). Asetuksen julkaisemisen jälkeen kantajat esittivät 14.9.1998 komissiolle huomautuksia. Ne lähettivät komissiolle 6., 10. ja 20.11.1998 täydentäviä tietoja telekopioilla.

6 Komissio antoi 23.11.1998 kantajille tiedoksi ne pääasialliset tosiseikat ja perustelut, joiden nojalla se aikoi ehdottaa neuvostolle lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamista. Kantajat esittivät 7.12.1998 näkemyksensä tämän johdosta.

7 Neuvosto hyväksyi 25.1.1999 asetuksen N:o 194/1999, joka julkaistiin 29.1.1999 *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.*

8 Kantajat nostivat 28.4.1999 esillä olevan kanteen.

9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamo pyysi 20.9.1999 asianosaisia jättämään kanteen tutkittavaksi ottamisesta huomautukset ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 101 ja 102 artiklan määräykset ja sen, että kanne nostettiin 28.4.1999.

10 Neuvosto vaati 11.10.1999 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jättämällään kirjeellä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jättää kanteen tutkimatta ja velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Neuvoston mukaan kanne on nostettu liian myöhään, koska kanteen nostamiselle asetettu määräaika päättyi 27.4.1999.

11 Kantajat vaativat samana päivänä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jättämällään kirjeellä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ottaa kanteen tutkittavaksi ja ratkaisee pääasian. Kantajat eivät kiistä kanteen olevan liian myöhään nostettu, mutta ne vetoavat kahdessa suhteessa EY:n tuomioistuimen perussäännön 42 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettuihin ennalta arvaamattomiin seikkoihin tai ylivoimaiseen esteeseen.

12 Komissio pyysi 29.10.1999 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jättämällään asiakirjalla väliintulo-oikeutta tukeakseen vastaajan vaatimuksia.

Asianosaisten vaatimukset

13 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa asetuksen N:o 194/1999

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

14 Kantajat vaativat 11.10.1999 jättämissään huomautuksissa lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— ottaa kanteen tutkittavaksi

— ratkaisee pääasian.

15 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

16 Neuvosto vaatii 11.10.1999 jättämissään huomautuksissa lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta jättämään kanteen tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Oikeudelliset seikat

17 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kanteen nostamisen määräajat eivät ole tuomioistuimen eivätkä asianosaisten päätettävissä, vaan ne ovat luonteeltaan ehdottomia prosessinedellytyksiä (asia T-514/93, Cobrecaf ym. v. komissio, tuomio 15.3.1995, Kok. 1995, s. II-621, 40 kohta ja asia T-119/95, Hauer v. neuvosto ja komissio, tuomio 14.7.1998, Kok. 1998, s. II-2713, 22 kohta).

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi työjärjestyksensä 113 artiklan mukaisesti milloin tahansa viran puolesta tutkia, onko asia jätettävä tutkimatta ehdottoman prosessinedellytyksen puuttumisen vuoksi, ja ratkaista asian työjärjestyksensä 114 artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti. Ensimmäisen oikeusasteen

tuomioistuimen on siten viran puolesta tutkittava, onko kanteen nostamiselle asetettua määräaikaa noudatettu (yhdistetyt asiat T-121/96 ja T-151/96, MAAS v. komissio, tuomio 18.9.1997, Kok. 1997, s. II-1355, 39 kohta).

19 Jollei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätä toisin, hakemuksen jatkokäsittely on työjärjestyksen 114 artiklan 3 kohdan mukaisesti suullinen. Esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo saaneensa asiakirjoista riittävästi selvitystä ja päättää, että asianosaisia ei ole tarpeen kuulla suullisesti.

20 Osapuolten välillä on kiistatonta, ja Euroopan yhteisöjen virallisten julkaisujen toimiston antamista tiedoista ilmenee, että asetus N:o 194/1999 julkaistiin *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* 29.1.1999. On myöskin selvää, että kyseinen virallinen lehti julkaistiin kyseisenä päivänä kaikilla Euroopan unionin virallisilla kielillä.

21 EY:n Perustamissopimuksen 173 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) viidennessä kohdassa kumoamiskanteen nostamiselle on asetettu kahden kuukauden määräaika. Jos kyseessä on kanne *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* julkaistua säädöstä vastaan, tämän määräajan lasketaan alkavan kulua työjärjestyksen 102 artiklan 1 kohdan mukaisesti säädöksen julkaisemista seuraavan 14. päivän päätyttyä. Lisäksi tätä määräaikaa pidennetään pitkien etäisyyksien vuoksi saman artiklan 2 kohdan mukaisesti.

22 Esillä olevassa tapauksessa kanne kohdistuu 29.1.1999 julkaistuun säädökseen. Tätä säädöstä vastaan nostettavan kumoamiskanteen määräajan oli laskettava alkavan kulua työjärjestyksen 102 artiklan 1 kohdan mukaisesti kyseisen vuoden helmikuun 12. päivän päätyttyä. Kun määräaikaa pidennetään työjärjestyksen 102 artiklan 2 kohdan mukaisesti pitkien etäisyyksien vuoksi kahdella viikolla Puolaan ja Latviaan sijoittautuneiden kantajien hyväksi, se on siten päättynyt 26.4.1999 keskiyöllä.

23 Koska kannekirjelmä on jätetty 28.4.1999, kanne on nostettu liian myöhään.

24 EY:n tuomioistuimen perussäännön 42 artiklan toisen kohdan mukaisesti, jota sovelletaan kyseisen perussäännön 46 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, määräajan päättyminen ei johda oikeudenmenetyksiin, jos se, jota asia koskee, näyttää, että on ollut olemassa ennalta arvaamattomia seikkoja tai ylivoimainen este. Esillä olevassa tapauksessa kantajat vetoavat kahdenlaisiin seikkoihin, jotka niiden mukaan olivat ennalta arvaamattomia tai jotka muodostivat ylivoimaisen esteen.

25 Kantajat väittävät ensiksikin, että eräs niiden asianajajista soitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon englanninkielisiä asioita hoitaville henkilöille pääasiassa varmistuakseen, että Puolaa ja Latviaa koskeva määräajan pidennys pitkien etäisyyksien vuoksi oli kaksi viikkoa. Kyseinen asianajaja oli todennut kirjaamon virkamiehelle, jonka nimi ei ole tiedossa, että hänen laskelmiensa mukaan määräaika kanteen nostamiselle päättyi 28.4.1999. Hän oli tiedustellut tältä henkilöltä, oliko tämä samaa mieltä tästä laskelmasta ja kyseinen henkilö, asiaa harkittuaan, oli kantajien mukaan vastannut olettavansa, että laskelma oli oikea. Kantajat toteavat kuitenkin, että kyseinen henkilö "mainitsi asianajajalle nimenomaan, että hän ei voinut ottaa oikeudellisesti sitovalla tavalla kantaa asiassa, ja että kantajien tehtävänä oli tehdä lopullinen laskelma".

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korostaa, että kirjaamon virkamiehen valtuuksiin ja toimivaltaan ei kuulu ottaa kantaa kanteen nostamiselle asetetun määräajan laskemiseen. On syytä todeta, että esillä olevassa asiassa kantajien asianajaja joka tapauksessa laski kanteen nostamiselle asetetun määräajan, eikä ole tarpeen päättää, onko sitä seikkaa, että kantaja on ottanut huomioon kirjaamon virkamiehen virheellisen ilmoituksen, pidettävä joskus ennalta arvaamattomana seikkana tai ylivoimaisena esteenä. Tieto, jonka virkamies, jolta asiaa tiedusteltiin, oli tältä osin antanut, oli kantajien oman ilmoituksen mukaan annettu sitoumuksetta ja muistuttaen nimenomaisesti, että laskelman tekeminen kuului kantajille. Näissä olosuhteissa kyseessä ei voi olla ennalta arvaamaton seikka tai ylivoimainen este.

27 Kantajat vetoavat lisäksi siihen heidän erään toisen asianajajansa henkilökohtaiseen tilanteeseen, jossa tämä oli joitakin päiviä ennen kanteen nostamista.

28 Tältä osin on riittävää todeta, että kantajia edustaa tässä asiassa kaksi asianajajaa. Vaikka toinen heistä on saattanut olla estynyt nostamasta kannetta vaaditussa määräajassa henkilökohtaisen tilanteensa vuoksi, kantajat eivät ole mitenkään selvittäneet, mistä syystä niiden toinen asianajaja ei olisi voinut kannetta nostaa.

29 Näissä olosuhteissa kanne on jätettävä tutkimatta.

30 Tämän vuoksi ei ole tarpeen lausua komission väliintulohakemuksesta.

Oikeudenkäyntikulut

31 Työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Neuvosto on vaatinut kantajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ja kantajat ovat hävinneet asian. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti kuitenkin viran puolesta tutkittavaksi kysymyksen siitä, oliko kanne mahdollisesti nostettu liian myöhään, vastaajan vastineella ei ollut enää merkitystä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi siten kohtuulliseksi, että neuvosto vastaa vastineensa valmisteluun ja esittämiseen liittyvistä oikeudenkäyntikuluistaan.

32 Näin ollen on syytä velvoittaa kantajat vastaamaan omien oikeudenkäyntikulujensa lisäksi neuvoston oikeudenkäyntikuluista lukuun ottamatta niitä, jotka liittyvät vastineen valmisteluun ja esittämiseen.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu viides jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Kanne jätetään tutkimatta.**

2) **Lausunnon antaminen komission väliintulohakemuksesta raukeaa.**

3) **Kantajat velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan yhteisvastuullisesti neuvoston oikeudenkäyntikulut lukuun ottamatta niitä, jotka liittyvät vastineen valmisteluun ja esittämiseen.**

Annettiin Luxemburgissa 24 päivänä helmikuuta 2000.

H. Jung
kirjaaja

R. García-Valdecasas
viidennen jaoston puheenjohtaja